

brate, pa bi se vrnil. Vse mi že nagaja. Še medveda bi bilo treba in medvedke, ki bi mi pomerila hlače! To bi bil konec moje nesreče. A ta dva spita na gorkem. Volka se ne bojim, divjega moža tudi ne; saj se poznavata. Kakor mislim, tako poizkusim žvižgo. Mogoče bo le prav. Saj stari tudi niso bili modrejši od mene, a močnejši — kdo vel!

»Kra-kra-kral« zavpije vrana na vrhu visoke smreke in se preleti na drugo stran doline. Vrh drevesa se je zmajal pod njo, z vrhom pa so se zmajale tudi bližnje veje spodaj. In sneg se je vsul na lovca brez orožja pod streho, da je prestrašen stopil izpod drevesa in otresal sneg s kučme, z nosa, z ram in izza kožuha okolo vrata.

»Slab začetek, presneto piškav!« se tolaži Ratko ter zavpije na konec doline: »Ho-hop!« Od tam mu odmeva samevajoč »ho-hop!« mrtvo in votlo, kakor da je glas onemoglo zamrl v mrazu in tišini. Potem dene v usta dva prsta in zapiska, kakor da posnema srnjakov glas, ko vabi za seboj družino iz nevarnosti. Nato zavpije vnovič: »Ho-hop! Ho-hop!« Zdelo se mu je, da celo glas zamira na ivju okolo njega in ne more v mrazu skozi goščavo. Vse ostane na njegovih brkah. Ob tretjem »ho-hop!« se nekaj zgane na onem koncu doline med nižjim drevjem. Ratko tleskne z jezikom in zadovoljno prikima samemu sebi v spodbudo, češ: Saj nismo tako za nič, ne! — Nato zopet posnema z brlizgom srnjaka, potem prav čudno spači glas in posnema hripavi lajež, ko pes podi zajca lovcu pred puško. (Dalje.)

Ptički ...

Prišla je vigred
na polje in v gaj,
ptički so tudi
že z juga nazaj.

Ej, bili so daleč
preko morja
tam, kjer je zlato
solnce doma ...

»Ptički veseli,
kakšno je tam?
Ali prinesli
sreče ste nam? ...«

»Sreče, prijatelji,
tamkaj ni,
v vaših očeh se le
sreča blesti ...«

»Pa cvetke vse lepše
na jugu so
in sladke oranže,
ej, tam je lepo! ...«

»Lepo je zares tam
preko morja,
a mi smo veseli,
da smo doma.«

Anica.